

In een ver land stond een groot paleis. In dat paleis woonde een koning. Maar geen gewone koning. Deze koning was een boze koning. Niet soms, voor maar even, af en toe, maar altijd. Elke dag.

Elke dag stampte hij met boze voeten door het paleis. Tegen iedereen die hij tegenkwam, schreeuwde hij. “He jij daar!”, schreeuwde hij tegen de lakei, “breng me mijn koninklijke sloffen!” “He jij daar!” schreeuwde hij tegen de kok, “bak een grote taart!” “He jij daar”, schreeuwde hij tegen zijn vrouw. Want de koning was vergeten dat de koningin Annabelle heette.

Omdat de koning elke dag boos was, was niemand in het paleis blij. De lakeien sloften droevig door de lange gangen van het paleis. De kok moest vaak huilen en dan rolden er grote, dikke tranen in de soep. Annabelle was in de war. Als ze nieuwe sokken voor de koning maakte, koos ze zo maar rode en zwarte wol. En ze hield niet eens van rood en zwart.

De kinderen van de koning hadden geen zin meer om te spelen. Er kwamen ook geen vriendjes meer naar het paleis. En in een hoekje van de grote kooi zat een klein vogeltje te trillen. Het kon niet meer zingen. Het was bang. Bang voor de harde stem van de boze koning. Jammer hoor, want het vogeltje kon het allermooiste fluiten van de hele wereld. Maar het kleine vogeltje was nu helemaal vergeten hoe dat nou ook al weer moest.

Op een dag ging de bel van het paleis. De lakei van dienst slofte droevig door de lange gang. Voor de deur stond een jongen. Hij had een kist in zijn armen. Een ronde kist met een steel eraan.

“Hallo, lakei”, zei de jongen, “ik ben David. Ik heb gehoord dat dit een verdrietig paleis is. (De lakei zag er inderdaad heel verdrietig uit.) Daarom wil ik naar de koning. Om muziek te maken.” Muziek? Dat woord kende de lakei niet. Niemand in het paleis noemde dat woord. Hij dacht ‘mu’ en hij dacht aan ‘ziek’, maar hij begreep het niet.

Maar goed, dacht de lakei, de jongen lijkt me aardig. Hij kijkt anders dan de mensen in het paleis. Hij kijkt blij, vrolijk zelfs. Dus wie weet. En hij bracht David bij de koning.

De koning zat op een grote stoel een grote taart te eten. Maar hij keek boos. Hij vond de grote taart niet groot genoeg. “He jij daar!”, schreeuwde hij tegen de jongen, “wat zit er in die kist? Nog een taart?”

“Nee, Sire”, zei David (want Sire is een net woord voor koning), “in de kist zit muziek.” Muziek? Dat woord kende de koning niet. Hij dacht aan ‘mu’ en hij dacht aan ‘ziek’, maar hij begreep het niet. Maar wie weet, dacht de koning, misschien is muziek wel lekker en lekker veel. “Open de kist”, schreeuwde de koning. En David deed de kist open. In de kist lag geen taart, maar een grote, glanzende gitaar. David pakte de gitaar uit de kist en begon er met zijn vingers op te spelen. En die dag klonk er voor het eerst muziek in het paleis.

En toen gebeurde er iets raars. De boze koning keek niet boos meer. Hij lachte. En de lakeien, die altijd droevig door de lange gangen sloften, klaptten in de handen. En overal in het paleis gingen deuren open en kwamen mensen en kinderen naar buiten. Ze dansten en ze speelden. De kok danste met de kokkin en de koksjongen had een gebakken ei op zijn hoofd. En Annabelle breide zo maar met gele en met oranje en met blauwe en met roze wol een lange jurk voor de koning. En de kinderen van de koning deden de hele dag spelletjes, aten ijsjes en er kwamen wel honderd vriendjes op bezoek.

En het allermooiste moest nog komen! Het kleine vogeltje deed zijn oogjes dicht en toen begon het te fluiten. Op de muziek. Iedereen in het hele paleis stond heel even stil. Toen begonnen ze te dansen. Allemaal. Ze zwaaiden met hun armen en huppelden met hun benen. Het ging bijna helemaal vanzelf! Het vogeltje floot harder en harder, mooier en mooier. En toen het klaar was met fluiten en de muziek was gestopt, ging het hele paleis heel hard klappen! Zo mooi vonden ze het allemaal.

“Zo, dat was dat”, zei David en hij liep naar de grote kooi in de hoek van de kamer.

Hij deed het deurtje open en het vogeltje vloog naar buiten en begon meteen vrolijke liedjes te fluiten. Om aan iedereen in de hele wereld te laten horen hoe mooi het fluiten kon en alle grote mensen en kinderen blij te maken.

“Dag”, riep David tegen iedereen. “Als het vogeltje niet meer fluit, kom ik terug. Met mijn gitaar.”

